

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 862/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s. r. o., Kuzmányho 29, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Rybár, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 6 Co 587/2014-418 z 25. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 587/2014-418 z 25. marca 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že 14. júla 2008 [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľ v 1. rade“) si u odporcu objednal kúpu a montáž 5 kusov plastových okien s parapetom, žalúzie a demontáž starých okien spolu s murárskymi vysprávkami v sume 2 031,30 €. Plastové okná boli sťažovateľke namontované a 28. augusta 2008 bola odporcom vystavená faktúra č. 20080525, ktorá bola faktúrou č. 20083005 z 24. septembra 2008 dobropisovaná, a tak celková cena plastových okien bola 1 931,72 €. Keďže na plastových oknách sa vyskytli viaceré vady, sťažovateľka a navrhovateľ v 1. rade tieto vady opakovane reklamovali u odporcu, a to najskôr e-mailovou komunikáciou 3. novembra 2008, 19. decembra 2008 a neskôr aj listami z 23. februára 2009, 5. mája 2009, 15. marca 2010, 15. apríla 2010 a 15. augusta 2010.

Dňa 26. augusta 2011 sa navrhovateľ v 1. rade návrhom na vydanie platobného rozkazu podaným Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) domáhal, aby okresný súd odporcovi uložil povinnosť zaplatiť sumu 2 211,72 € spolu s príslušenstvom. Z obsahu návrhu pritom vyplynulo, že požadovaná suma pozostáva z ceny plastových okien v sume 1 931,72 € a zo sumy 280 € za vyhotovenie znaleckého posudku. Následne došlo k zmene návrhu, a to vstupom sťažovateľky do konania a vo vzťahu k požadovanému spôsobu vyplatenia žalovanej sumy. Suma požadovaná pôvodným návrhom zostala zachovaná.

Okresný súd rozsudkom č. k. 27 C 240/2011-374 z 28. februára 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) návrh navrhovateľov zamietol v celom rozsahu z dôvodov, že vo veci nejde o zmluvu v prospech tretieho a sťažovateľka nie je v žiadnom právnom vzťahu s odporcom, od zmluvy odstupovala iba sťažovateľka a od zmluvy bolo odstúpené po uplynutí záručnej doby.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka spolu s navrhovateľom v 1. rade odvolanie. Sťažovateľka uvádza, že krajský súd sa plne stotožnil s názorom okresného súdu a napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu. Sťažovateľka ďalej uvádza,

že v odvolaní voči rozsudku okresného súdu sa ona aj navrhovateľ v 1. rade dožadovali, aby krajský súd umožnil podanie dovolania Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z dôvodu, že ide o vec zásadného právneho významu. Tejto požiadavke však krajský súd nevyhovel.

Sťažovateľka zastáva názor, že spornou právnou otázkou, ktorá jej bráni v uplatnení práva na vrátenie si plnenia, je najmä posúdenie, či išlo o zmluvu v prospech tretieho, že od zmluvy odstupovala iba ona a že od zmluvy bolo odstúpené po uplynutí záručnej doby. Podľa jej názoru napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka nesúhlasí s rozsudkom okresného súdu a ani napadnutým rozsudkom krajského súdu, pretože tak okresný súd, ako aj krajský súd nesúhlasili s tým, že zmluva medzi odporcom a navrhovateľom v 1. rade bola uzatvorená v prospech tretej osoby, teda sťažovateľky.

Sťažovateľka uvádza, že v napadnutom rozsudku krajský súd uviedol, že *„nie je potrebné, aby v zmluve v prospech tretieho bola táto tretia osoba individuálne určená, ale stačí, ak je určená dostatočne objektívnymi skutočnosťami, na základe ktorých môže byť dostatočne individualizovaná. Súd dospel k záveru, že z dokladov, ktoré sú obsahom spisu, nevyplýva, že by boli splnené podmienky vzniku zmluvy v prospech tretieho.“* Sťažovateľka ďalej uvádza, že *«navrhovateľ v 1. rade a odporca sa dohodli, že odporca zameria a dodá okná na nehnuteľnosť navrhovateľky v 2. rade (sťažovateľka, pozn.). Na nehnuteľnosti navrhovateľky v 2. rade boli tieto okná zamerané a následne na nej boli namontované s tým, že protokol o prevzatí okien svojím podpisom potvrdila navrhovateľka v 2. rade. Prevzatím okien nadobudla k týmto vlastnícke právo. Súhlas s dohodou medzi navrhovateľom v 1. rade a odporcom prejavila konkludentne. Je nepochybné, že existencia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorej výlučným vlastníkom je navrhovateľka v 2. rade, a na ktorej boli na základe ústneho dohovoru medzi*

navrhovateľom v 1. rade a odporcom namontované okná, ktorých prijatie potvrdila svojim podpisom navrhovateľka v 2. rade, sú dostatočne objektívnymi skutočnosťami, na základe ktorých možno navrhovateľku v 2. rade individualizovať. Samotné listiny, ktoré sa týkajú objednania a montáže okien, pritom boli vyhotovované pracovníkmi odporcu, ktorí si poznámky na nich realizovali podľa svojej vôle. Ak by navrhovatelia tušili, že tieto poznámky budú mať význam z hľadiska prípadného súdneho konania po neúspešnom uplatňovaní si reklamácií, trvali by na tom, aby boli na všetkých dokladoch uvádzaní menovite obaja. Navrhovatelia sú však spotrebiteľmi a odporca ako podnikateľ – profesionál mal dbať na to, aby boli doklady vyhotovované riadne a tak, aby zodpovedali skutočnosti. V tejto súvislosti je potrebné spomenúť, že pracovníci odporcu boli nedôslední aj vo vzťahu k označovaniu navrhovateľa v 1. rade, keď tohto na montážnych denníkoch označujú ako „[REDAKOVANÉ]“ a „[REDAKOVANÉ]“. Montážne denníky pritom podpisovala navrhovateľka v 2. rade. Skutočnosť, ktorú potvrdil aj navrhovateľ 1/ na súde, že peniaze na okná dala navrhovateľka 2/ a tiež okná aj prebrala a podpísala bolo súdu známe.».

Sťažovateľka uvádza, že nebola spísaná žiadna dohoda o dielo, v ktorej by sa konkretizovalo, pre koho sú okná dodané, išlo iba o ústnu dohodu, čo odporca nakoniec poprel. Sťažovateľka je toho názoru, že navrhovateľ v 1. rade oslovil odporcu s tým, že okná budú montované na chalupu sťažovateľky, následne odporca poslal pracovníka svojej firmy na predmetnú chalupu a tento pracovník podľa požiadaviek sťažovateľky spísal, aké okná sú žiadané, vrátane ich presnej špecifikácie, čo mu bolo následne podpísané. Až na základe toho bola urobená cenová ponuka a až potom navrhovateľ v 1. rade podpísal podľa sťažovateľky iba všeobecnú objednávku – počet okien, počet žalúzií, počet parapetov. Sťažovateľka preto zastáva názor, že v danom prípade sú nositeľmi práv a povinností na jednej strane navrhovateľ v 1. rade a sťažovateľka a na strane druhej odporca. Podľa sťažovateľky ak by nebola účastníkom konania, „rozsudok vo veci by nebol vykonateľný – odporca by sa nemohol domáhať výkonu rozhodnutia vydaním okien od niekoho, kto by nebol účastníkom konania“. Sťažovateľka musí byť preto účastníkom konania, aby bol naplnený § 457 Občianskeho zákonníka a aby mohlo byť rozhodnuté o povinnosti vydať sporné okná odporcovi. „Navyše, účastníkmi konania boli všetci traja účastníci zmluvy

v prospech tretieho. Ak by sa aj nejednalo o zmluvu v prospech tretieho, jeden z navrhovateľov mal právo v dôsledku odstúpenia od zmluvy žiadať plnenie od odporcu.“

Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na § 31 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka a následne cituje z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 196/2009 z 22. septembra 2010, v ktorom najvyšší súd okrem iného uviedol: *„Občianske súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia (práva pozná súd). Účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodit' plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú.“* Sťažovateľka preto zastáva názor, že ak by bola správna úvaha súdu o neplatnosti zmluvy v prospech tretieho, je úlohou súdu správne kvalifikovať právne úkony od ich vzniku na základe skutkových okolností a skutočnej vôle účastníkov konania. Podľa sťažovateľky sa však súd (sťažovateľka neoznačuje, či ide o okresný súd alebo krajský súd, pozn.) žiadnym spôsobom nevysporiadal s tým, či konaním navrhovateľa v 1. rade nedošlo od začiatku ku konaniu v zastúpení na základe splnomocnenia, a tiež bez odôvodnenia vylúčil možnosť, že by na strane objednávateľa boli ona aj navrhovateľ v 1. rade.

Sťažovateľka ďalej namieta, že okresný súd a krajský súd sa stotožnili s tým, že od zmluvy odstúpila len sťažovateľka. Uvádza, že navrhovateľ v 1. rade 14. júla 2008 objednal u odporcu plastové okná s príslušenstvom vrátane montážnych prác na jej dome. V dňoch 25. augusta 2008 a 26. augusta 2008 došlo u sťažovateľky k montáži okien a parapetov, demontáži starých okien a k vysprávkam piatich okien z interiéru a troch okien z exteriéru. Dňa 22. septembra 2008 bola realizovaná oprava vnútorných špaliet

a parapetov. Na montážnom liste z 22. septembra 2008 je poznámka „nedostatky odstránené“. Dňa 23. septembra 2008 bola realizovaná prvá reklamácia navrhovateľa v 1. rade. Jej predmetom bola nekvalita murárskych prác, nevyváženie okenných krídiel, spornosť izolačných vlastností okien a viditeľnosť červených podložiek v okne. Dňa 11. novembra 2008 boli v siedmich krídlach okien vyrovnané zamedzovacie podložky. V montážnom liste z 11. novembra 2008 je uvedená poznámka: „zlá montáž okien, na niektorých miestach vidno stopy po otváraní lišt dlátkom“. V montážnom liste z 18. decembra 2008 je ďalšia poznámka – „iné závady, ktoré boli zistené prekonzultuje pán [REDAKOVANÉ] Montážne listy sú potvrdené zamestnancom odporcu. Sťažovateľka ďalej uvádza, že «k 18. 12. 2008 nebola reklamácia z 23. 9. 2008 vybavená tak, ako to vyplýva z § 2 písm. m) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Reklamácia tak súčasne nebola vybavená v lehote podľa § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa a navrhovateľom vzniklo právo na odstúpenie od zmluvy. Dňa 19. 12. 2008 bola navrhovateľom v 1. rade realizovaná emailová reklamácia z dôvodu, že do okien vidno a odlupuje sa fólia rámu. Odporca reagoval až listom zo dňa 21. 1. 2009, ktorým bez ďalšieho reklamáciu považoval za vybavenú. Reklamácia opakovane nebola vybavená riadne a nebola vybavená v lehote stanovenej zákonom.

Dňa 23. 2. 2009 bola realizovaná písomná reklamácia navrhovateľa v 1. rade z rovnakých dôvodov (podaná na poštovú prepravu 26. 2. 2009). Listom zo dňa 13. 3. 2009 bola reklamácia zamietnutá a navrhovateľ v 1. rade bol vyzvaný, aby za účelom vybavenia reklamácie zaplatil odporcovi sumu vo výške 33,19 EUR. Vzhľadom na to, že šlo o reklamáciu uplatnenú počas prvých 12 mesiacov od kúpy, porušil si odporca povinnosť v zmysle § 18 ods. 6 zákona o ochrane spotrebiteľa, v zmysle ktorého môže reklamáciu zamietnuť iba na základe odborného posúdenia. Súčasne odporca konal v rozpore s § 4 ods. 2 písm. a) zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého nesmie spotrebiteľovi ukladať povinnosti bez právneho dôvodu. Reklamáciu súčasne nebolo možné považovať za vybavenú v zákonom stanovenej lehote.

Dňa 6. 7. 2010 navrhovateľ v 1/ okrem iného píše odporcovi „majiteľkou okien je [REDAKOVANÉ] čo bolo známe už od začiatku dodávky okien“. Odporca na tento list neodpovedal z čoho logicky vyplýva, že mu to bolo známe, vedel koho sú okná.

Dňa 5. 5. 2009 bola realizovaná opakovaná reklamácia z tých istých dôvodov (podaná na poštovú prepravu 7. 5. 2009). Reklamácia odlupovania sa fólie okien nebola ani vybavená ani odôvodnene zamietnutá. Súčasne nebola vybavená v lehote podľa § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa. Navrhovateľom po štvrtý raz vzniklo právo na odstúpenie od zmluvy z dôvodu nedodržania zákonom stanovenej lehoty na vybavenie reklamácie. Navrhovateľ sa pokúsil reklamovať ešte dňa 15. 3. 2010. Odporca dňa 24. 3. 2010 reagoval výzvou na zaslanie fotografií. Reklamácia bola napokon zamietnutá dňa 7. 5. 2010. Nedošlo teda k vybaveniu reklamácie a nebola dodržaná zákonom stanovená lehota. Po písomnej komunikácii medzi navrhovateľom v 1. rade, ktorý už upozornil na nečistoty a mušky v okne – čo nasvedčuje zlému tesneniu, odporcom a Združením na ochranu spotrebiteľa – [REDAKOVANÉ], došlo dňa 24. 11. 2010 k odstúpeniu od zmluvy a to s poukazom na porušenie ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa okrem iného s poukazom na § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, teda pre nedodržanie lehoty na vybavenie reklamácie. Na oknách bolo viacero väd, ktoré neboli riadne odstránené. Chyba montáže a ďalšie vady pritom vyplývajú aj z montážnych listov podpísaných osobou vybavujúcou reklamáciu v mene odporcu.

Odporca chyby dokonca čiastočne uznal tým, že poskytol navrhovateľom zľavu. Jeho tvrdenie, že tento jeho postup je len prejavom dobrej vôle neobstojí s ohľadom na jeho ďalšie správanie sa k navrhovateľom.».

Podľa sťažovateľky bolo odstúpenie od zmluvy realizované v súlade so zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a Občianskym zákonníkom. Sťažovateľka uvádza, že „súd vo vzťahu k odstúpeniu od zmluvy konštatoval, že toto bola oprávnená realizovať [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktorá odstúpenie realizovala v mene navrhovateľov, podpísala ho a zaslala ho odporcovi“. Podľa sťažovateľky išlo o odstúpenie od konkrétnej zmluvy, čo odporcovi bolo zrejmé a bolo realizované v mene navrhovateľa v 1. rade a sťažovateľky, o čom svedčí aj to, že navrhovateľ v 1. rade je v odstúpení spomínaný viackrát a v texte sa nachádza aj odkaz na viacero jeho listov, ktoré zasielal odporcovi. Odporca dokonca na toto odstúpenie reagoval tak, že písomne kontaktoval Združenie na ochranu spotrebiteľa –

██████████ (ďalej len „zduženie“), preto sa sťažovateľka domnieva, že aj keby navrhovateľ v 1. rade nebol v odstúpení označený, ██████████ konala na základe splnomocnenia, ktoré jej bolo udelené zdužením, ktoré na konanie v tejto veci splnomocnil navrhovateľ v 1. rade. Zároveň tým, že navrhovateľ v 1. rade splnomocnil na konanie aj sťažovateľku a táto tiež splnomocnila na konanie označené zduženie, toto zduženie a následne aj ██████████ boli oprávnení vystupovať pri riešení veci v mene navrhovateľa v 1. rade aj sťažovateľky. Navyše, keďže sťažovateľka aj navrhovateľ v 1. rade sú spotrebiteľmi a vôľu odstúpiť od zmluvy prejavili aj počas prebiehajúceho súdneho konania, nemožno úkon sťažovateľky posudzovať prísne formálne v tom zmysle, či v ňom bola zahrnutá aj vôľa navrhovateľa v 1. rade odstúpiť od zmluvy. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 112/2011 z 8. februára 2012, z ktorého vyplýva, že *„už v okolnosti, že spotrebiteľ nezaplatil cenu tovaru je potrebné vidieť uplatnenie jeho práva na odstúpenie od zmluvy. V danej veci navrhovatelia opakovane prejavili svoju vôľu odstúpiť od zmluvy a toto odstúpenie realizovali písomne prostredníctvom splnomocnenej osoby.“* Sťažovateľka tiež namieta, že okresný súd nebral do úvahy výpoveď ██████████ na pojednávaní z 5. februára 2014.

Podľa názoru sťažovateľky konaním okresného súdu, ako aj krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva *„možnosť konať pred súdom“*. Zastáva názor, že len konštatovanie, že navrhovateľ v 1. rade nie presne označený ako odstupujúci v liste označenom ako odstúpenie od zmluvy, nemôže byť dostatočným dôvodom na prijatie záveru, že odstúpenie je neplatné. V tejto súvislosti poukazuje na § 35 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka a uvádza, že jazykové vyjadrenie právneho úkonu musí byť posúdené aj prostriedkami gramatickými, logickými či systematickými a je zároveň potrebné prihliadať aj na skutočnú vôľu strán v čase uzatvárania zmluvy, a takýmto spôsobom je potom potrebné prihliadať aj na to, ak účastníci konania vo svojich vyjadreniach a výpovediach v priebehu konania interpretujú zmluvné dojednanie odlišným spôsobom. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje aj na judikatúru ústavného súdu (napr. II. ÚS 1/02, I. ÚS 139/02).

Podľa sťažovateľky sa okresný súd ani krajský súd žiadnym spôsobom nevysporiadali ani s otázkou jej vstupu do konania a nesúhlasí ani s tým, že podľa vo veci konajúcich súdov došlo k odstúpeniu od zmluvy až po uplynutí záručnej doby, ktorá mala uplynúť 26. augusta 2010. Podľa nej záručná doba vzhľadom na už uvádzané spôsoby vybavenia reklamácií sa predĺžila minimálne do 23. decembra 2010. S poukazom na § 18 ods. 6 zákona o ochrane spotrebiteľa zastáva názor, že keďže odborné posúdenie odporca nikdy nezabezpečil, možno konštatovať, že reklamácie, ktoré uplatnili „*počas prvých 12 mesiacov po prevzatí okien neboli podľa zákona o ochrane spotrebiteľa riadne vybavené do dnešného dňa a záručná doba ešte stále plynie. Odstúpenie od zmluvy realizované dňa 24. 11. 2010 bolo teda realizované v záručnej dobe plynúcej v súlade s § 649 OZ.*“. Podľa sťažovateľky sa vo veci konajúce súdy osobitne nezaoberali ani uplatneným nárokom na zaplatenie sumy, ktorú vynaložila na zabezpečenie znaleckého posudku. Podľa nej keďže odporca im ani neuviedol, koho majú o odborné posúdenie požiadať, dala si sťažovateľka vypracovať znalecký posudok spoločnosťou [REDAKOVANÉ], za čo uhradila 280 €, ktorých vrátenie si uplatňovala aj u odporcu, avšak tieto náklady uhradené neboli, má právo aj na náhradu nákladov spojených s vyhotovením odborného vyjadrenia.

V závere svojej sťažnosti sťažovateľka namieta, aj „*prepätý formalizmus vyššie uvedených súdnych rozhodnutí. Procesná stránka riešenia sporu by nemala byť nadradená obsahovej stránke príslušných zákonných ustanovení a to obzvlášť nie v prípade, ak sa jedná o osobu spotrebiteľa, ktorý je takýmito súdnymi rozhodnutiami poškodený.*“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a vydal tento nález: „*Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] bytom: [REDAKOVANÉ], občan SR na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.03.2015 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/587/2014 porušené bolo.*

Uznesenie Krajského súdu Žilina číslo konania 6 Co/587/2014-418 zo dňa 25. 03. 2015 sa ruší.

Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť trovy konania vo výške 284,08 EUR... na účet právneho zástupcu Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29, 040 01 Košice do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jedným z dôvodov, pre ktoré môže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietnuť sťažnosť sťažovateľa, je jej zjavná neopodstatnenosť. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre

nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09).

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Text uvedený mimo petitu považuje ústavný súd za súčasť odôvodnenia, ktoré nemôže doplniť petit.

Sťažovateľka predložila ústavnému súdu sťažnosť prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu, pričom v petite sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd zamerlal na posúdenie jej sťažnosti len v tomto rozsahu bez ohľadu na to, že v odôvodnení svojej sťažnosti namieta aj porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, ktoré napokon ani neodôvodňuje.

Aj napriek tomu, že sťažovateľka ako porušovateľa označených práv v petite sťažnosti neuvádza aj okresný súd a jeho rozsudok, z odôvodnenia jej sťažnosti vyplýva, že k porušeniu označených práv malo podľa nej dôjsť v podstate z dôvodu, že okresný súd

vyvodil z vykonaného dokazovania nesprávny skutkový stav a následne tak ako okresný súd aj krajský súd vec nesprávne právne posúdili. Sťažovateľka nesúhlasí so záverom krajského súdu, že v predmetnej veci nešlo o zmluvu v prospech tretej osoby, od zmluvy odstúpila iba navrhovateľka, a že toto odstúpenie bolo urobené až po uplynutí záručnej doby. Sťažovateľka krajskému súdu tiež vyčíta prílišný formalizmus pri posudzovaní predmetnej veci a tiež, že sa osobitne nezaoberal ani uplatneným nárokom na zaplatenie sumy, ktorú vynaložila na zabezpečenie znaleckého posudku.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07).

Článok 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je prvotným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať vo veci. K jeho porušeniu by mohlo dôjsť v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa

svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (IV. ÚS 103/2014).

Ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v ktorej už viackrát zdôraznil, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Kompetencie ústavného súdu preto nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa ani na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

V nadväznosti na to ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd návrh navrhovateľa v 1. rade a sťažovateľky v celom rozsahu zamietol. Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozsudku okresného súdu, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, a vyhodnotením toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania odvolatelia, t. j. navrhovateľ v 1. rade a sťažovateľka, ako aj v písomnom vyjadrení

odporca, konštatoval, že okresný súd vo veci samej „v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 O. s. p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov (rozhodnutie odvolacieho súdu zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu, s ktorým tak tvorí jeden celok)“.

Vo vzťahu k tomu, či v predmetnej veci došlo k uzavretiu zmluvy v prospech tretej osoby, krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol: „Oboznámiac sa s obsahom celého spisového materiálu osobitne najmä s objednávkou č. 457/2008 zo dňa 14. 07. 2008, dodacím listom k predmetnej objednávke, odstúpením od zmluvy zo dňa 24. 11. 2010, korešpondenciou účastníkov a vezmúc v úvahu aj výpovede samotných účastníkov a v konaní vypočutých svedkov, aj odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo dňa 14. 07. 2008 k uzavretiu zmluvy v prospech tretieho (§ 50 Občianskeho zákonníka), konkrétne v prospech navrhovateľky v rade 2/ vo vzťahu k dodávke a montáži 5 kusov plastových okien s parapetami a žalúziami. Zo žiadneho predloženého listinného dôkazu nevyplýva, že oprávnenou osobou na základe uzatvorenej zmluvy medzi navrhovateľom v rade 1/ a odporcom mala byť práve navrhovateľka v rade 2/. Odvolací súd sa stotožnil s konštatovaním prvostupňového súdu, že len samotná existencia vlastníckeho práva k rodinnému domu, na ktorom bola vykonaná montáž plastových okien je dostatočným dôvodom pre prijatie záveru o existencii zmluvy v prospech tretej osoby. Pokiaľ navrhovateľ v rade 1/ s odporcom takúto zmluvu chcel uzatvoriť, nič mu nebránilo, aby navrhovateľku v rade 2/ už pri uzavretí zmluvy za osobu oprávnenú označil. Odporca v podanom vyjadrení správne poznamenal, že takúto právnu konštrukciu pre uplatňovanie nároku navrhovateľ v rade 1/ zvolil až v priebehu samotného konania, po viac ako jednom roku od podania návrhu. S poukazom na uvedené, odvolací súd považoval za správny čiastkový záver okresného súdu, že záväzkovo-právny vzťah vznikol v danom prípade len medzi navrhovateľom v rade 1/ a odporcom.“

Pokiaľ ide o odstúpenie od zmluvy, krajský súd uviedol: *«Pokiaľ navrhovateľ v rade 1/ v prejednávanej veci tvrdil, že od zmluvy odstúpil, na základe čoho sa domáhal aj plnenia zo zrušenej zmluvy, v tomto smere z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že došlo k účinnému zrušeniu zmluvy. Oboznámiac sa s obsahom podania označeného ako „odstúpenie od kúpnej zmluvy“ zo dňa 24.11.2010 (č. l. 28 spisu) opätovne za správny považoval odvolací súd záver prvostupňového súdu, že týmto podaním odstupuje od kúpnej zmluvy navrhovateľka v rade 2/. Navrhovateľ v rade 1/ je spomínaný v zrušujúcom podaní len v tom smere, že neuhradil pre reklamované chyby odporcom vystavenú faktúru. Keďže navrhovateľka v rade 2/ nebola účastníčkou zmluvy o dielo na zhotovenie a montáž okien (vid'. vyššie), nemohla ani v zastúpení spotrebiteľského združenia [REDAKOVANÉ] platne odstúpiť od zmluvy. Z tých istých dôvodov nemohla byť navrhovateľka v rade 2/ ani aktívne legitimovaná byť účastníkom konania. V uvedenom smere sú závery prvostupňového súdu správne a zodpovedajúce výsledkom vykonaného dokazovania.»*

Krajský súd tiež v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza: *„Bližšie vo vzťahu k námietke nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolací súd uvádza, že právna úprava neurčuje, ako má súd dôkazy hodnotiť, uvádza len, že súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy tak, aby bola súčasne dodržaná právna úprava, formálna logika a aby rozhodnutie, resp. jeho odôvodnenie vychádzalo a opieralo sa o zistený skutkový stav, čo v danom prípade bolo splnené. Do obsahu práva účastníka občianskeho súdneho konania vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom v zmysle čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdom vykonaných dôkazov, prípadne dožadovať sa ním navrhovaného spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/1997). V danom prípade prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver, že zmluvu na dodávku a montáž plastových okien uzatvoril navrhovateľ v rade 1/ s odporcom, pričom navrhovateľ v rade 1/ od zmluvy platne neodstúpil. Z uvedeného dôvodu si preto nemôže voči odporcovi ani uplatňovať nároky vyplývajúce zo zrušenej zmluvy tak, ako to v konaní tvrdil. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľka v rade 2/ účastníčkou zmluvy nebola, táto v konaní nebola ani aktívne*

legitimovaná pre uplatňovanie žalovaného nároku. To platí aj vo vzťahu k časti žalovanej sumy 280 Eur uplatňovanej titulom nákladov za odborné posúdenie znalcom – spoločnosťou [REDAKOVANÉ]. Nedôvodná je odvolacia námietka, že prvostupňový súd sa touto časťou uplatňovaného nároku nezaoberal. Z dôvodu nedostatku aktívnej legitimácie navrhovateľky v rade 2/, ktorá si sumu vo výške 280 Eur u odporcu uplatnila bol správne návrh aj v uvedenej časti zamietnutý. Vzhľadom k tomu, že súdy oboch stupňov nedospeli k záveru, že došlo k účinnému zrušeniu kúpnej zmluvy, nebol ani žiaden dôvod zaoberať sa námietkami navrhovateľov vo vzťahu k dôvodnosti podaných reklamácií, ako aj plynutia záručnej doby. Tieto skutočnosti, na ktoré obsérne poukazovali účastníci konania by boli právne významné v prípade, ak by bolo preukázané platné odstúpenie od zmluvy.

Podľa názoru odvolacieho súdu napadnutý rozsudok okresného súdu vo vzťahu k výroku vo veci samej zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na zákonné rozhodnutie podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Prvostupňový súd sa dôsledne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli rozhodujúce v prejednávanej veci, pričom svoje závery riadnym spôsobom odôvodnil. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že okresný súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

Pokiaľ sa týka návrhu odvolateľov, aby krajský súd v prípade potvrdenia prvostupňového rozsudku pripustil voči svojmu rozhodnutiu dovolanie, odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 238 ods. 3 O. s. p. zveruje odvolaciemu súdu oprávnenie založiť prípustnosť dovolania proti jeho rozhodnutiu, proti ktorému by inak dovolanie nebolo prípustné. Z požiadaviek na pripustenie dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vyplýva, že dovolanie môže byť pripustené len na riešenie právnych otázok, ktoré sú zásadného právneho významu. Možnosť vysloviť prípustnosť dovolania len neznamená, že by odvolací súd bol oprávnený pripustiť dovolanie úplne ľubovoľne. Zákon mu toto oprávnenie dáva len výnimočne za predpokladu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Z uvedeného je zrejmé, že pripustiť dovolanie je oprávnením odvolacieho súdu, a nie jeho povinnosťou kedykoľvek, ak o to účastník požiada, pričom musí ísť o riešenie právnej otázky zásadného významu. Odvolací súd pri vyslovení prípustnosti dovolania v odôvodnení rozhodnutia vyloží dôvod prípustnosti dovolania. Táto povinnosť mu však nevyplýva z § 157 v spojení s § 211, pokiaľ dovolanie nepripustí.

Ak účastník konania návrh na vyslovenie prípustnosti dovolania podá, odvolací súd ho nie je povinný akceptovať (porovnaj napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 94/2014 zo dňa 20. 03. 2014).

V prejednávanom prípade odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľmi uvádzané dovolacie otázky nie sú otázkami zásadného právneho významu, ale ide o preskúmanie správnosti hodnotiacich záverov vyplývajúcich už z vykonaného dokazovania. Tieto skutočnosti však boli predmetom prieskumu zo strany odvolacieho súdu. Na základe uvedeného odvolací súd návrh navrhovateľov v rade 1/ a 2/ na vyslovenie prípustnosti dovolania zamietol.“

Ústavný súd pri skúmaní opodstatnenosti námietok sťažovateľky proti napadnutému rozsudku krajského súdu vzal do úvahy aj obsah rozsudku okresného súdu, keďže podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a navyše krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku poukazuje aj na odôvodnenie okresného súdu, ktoré považuje za vecne správne.

Ústavný súd preto preskúmal aj rozsudok okresného súdu. Okresný súd vo vzťahu k tomu, či v predmetnej veci išlo o zmluvu v prospech tretej osoby, teda sťažovateľky, potom ako vysvetlil, čo zmluva v prospech tretieho je a ako ju možno identifikovať, s poukázaním aj na judikatúru súdov dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že medzi navrhovateľom v 1. rade a odporcom bola uzavretá takáto zmluva. Podľa okresného súdu z predložených listinných podkladov a ani podľa ústneho dojednania nevyplýva, že „by boli splnené podmienky vzniku zmluvy v prospech tretej osoby a že aj keď nedošlo k individuálnemu určeniu v zmluve, uzavretej medzi navrhovateľom 1/ a odporcom, tak boli tu také objektívne skutočnosti, na základe ktorých by navrhovateľka 2/ ako tretia osoba, v prospech ktorej sa malo plniť, bola dostatočne individualizovaná a zo zmluvy by bola zrejماً vôľa strán, že odporca má plniť navrhovateľke 2/. Na základe listinných dokladov nevyplývalo, že bola uzavretá takáto zmluva a ani na základe výsluchu svedka [REDACTED] a ani na základe výsluchu konateľ'a odporcu nebolo preukázané, že by odporca uzatváral s navrhovateľom 1/ zmluvu v prospech tretej osoby navrhovateľky

2/, ktorej mal plniť.“. Okresný súd pri rozhodovaní vychádzal na základe uvedeného z toho, že bola riadne uzavretá zmluva o dielo medzi navrhovateľom v 1. rade a odporcom a „ako vyplynulo z predložených listinných dokladov – objednávky č.457/2008 zo dňa 14. 7. 2008 ako aj cenovej ponuky, predmetom tejto zmluvy bolo, že navrhovateľ 1/ si objednal u odporcu kúpu a montáž 5 ks plastových okien, vnútorné a vonkajšie parapety, žalúzie, takisto demontáž starých okien a murárske práce, a to v celkovej výške 2.031,30 eur.“. Okresný súd bol tiež toho názoru, že z predložených listinných dokladov ani nevyplýva, že tieto práce mali byť vykonané na rodinnom dome vo vlastníctve sťažovateľky. Podľa okresného súdu „skutočnosť, že tieto práce boli vykonané a okná boli dodané na tento rodinný dom vo vlastníctve navrhovateľky 2/ nič nemení na tom, že neboli splnené podmienky na uzavretie zmluvy v prospech tretej osoby. Zmluva bola jednoznačne uzavretá len medzi navrhovateľom 1/ a odporcom a navrhovateľ 1/ označil objekt, kde majú byť práce vykonané. Tá skutočnosť, že v e-maili zo dňa 6. 7. 2010, ktorý poslal navrhovateľ 1/odporcovi bolo uvedené, že vlastníkom domu kde boli namontované okná je navrhovateľka 2/ a táto nakoniec aj sama dňa 15. 4. 2010 spolu s navrhovateľom 1/ podala reklamáciu ako aj ďalšie podania, nemení nič na tom, že zmluvný vzťah bol uzavretý výlučne medzi odporcom a navrhovateľom 1/.

Takéto skutkové odôvodnenie je aj v pôvodnom návrhu, ktorý pôvodne podal len navrhovateľ 1/ dňa 26. 8. 2011.“.

Vo vzťahu k tomu, či došlo k účinnému odstúpeniu od zmluvy, okresný súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že jediné odstúpenie od zmluvy bolo obsahom podania z 24. novembra 2010, ktoré bolo adresované odporcovi, z obsahu ktorého okresný súd nemal preukázané, že navrhovateľ v 1. rade odstúpil od zmluvy, ktorú mal uzavretú s odporcom. Okresný súd ďalej uvádza, že „v samotnom odstúpení sa konštatujú reklamované chyby na plastových oknách na rodinnom dome, ktorého vlastníčkou je navrhovateľka 2/ a ďalej sa konštatuje navrhovateľka 2/, ktorá predložila odborný posudok a znovu uplatnila reklamáciu, taktiež sa uvádza, že je tu žiadosť aby odporca zaplatil navrhovateľke 2/ sumu za odborný posudok a aby zaplatil aj ďalšie peňažné sumy spotrebiteľke bez bližšej špecifikácie. Navrhovateľ 1/ je uvedený v odstúpení iba tak, že nezaplatil celú faktúru práve pre reklamované chyby, ktoré dodnes nie sú odstránené.

Na základe tohto z obsahu odstúpenia nevyplýva, že je to odstúpenie navrhovateľa 1/ od zmluvy uzavretej s odporcom o dodávke a montáži plastových okien zo dňa 14. 7. 2008, ale podľa obsahu od zmluvy odstupovala navrhovateľka 2/. Na základe tohto je zrejmé, že navrhovateľ 1/, ktorý bol v zmluvnom vzťahu s odporcom neodstúpil od zmluvy, ktorú uzavrel s odporcom, a navrhovateľka 2/, ktorá nemala žiaden zmluvný vzťah s odporcom, odstupovala od bližšie neurčitých zmlúv, tak ako je uvedené v odstúpení od zmluvy. Pretože navrhovateľ 1/ od zmluvy neodstúpil, nevzniklo mu ani právo žiadať plnenie na základe zrušenej zmluvy podľa § 48 a § 457 Občianskeho zákonníka.

Súd zároveň dospel k takému záveru, že nevzniklo právo na odstúpenie ani v zmysle § 18 ods. 4 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, nakoľko aj v tomto prípade má spotrebiteľ právo od zmluvy odstúpiť ak vybavenie reklamácie nie je vybavené v zákonom určenej lehote, ale navrhovateľ 1/, ktorý ako spotrebiteľ uzavrel zmluvu s odporcom od zmluvy neodstúpil a navrhovateľka 2/, ktorá je uvedená v odstúpení nie je v žiadnom zmluvnom vzťahu s odporcom.

Súd zároveň poukazuje aj na tú skutočnosť, že k odstúpeniu nedošlo v záručnej dobe podľa § 646 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá je 24 mesiacov, a podľa citovaného § 649 veta prvá pokiaľ právo zo zodpovednosti za vady nie je uplatnené v záručnej dobe, tak toto právo zaniká. Záručná doba podľa § 647 veta prvá Občianskeho zákonníka začína plynúť odo dňa prevzatia veci. V konaní bolo preukázané najmä podľa montážneho denníka, že k zhotoveniu diela a montáži okien došlo dňa 25. 8. a 26. 8. 2008, čo svojim podpisom potvrdila aj navrhovateľka 2/, a tak dvojročná záručná doba uplynula dňa 26. 8. 2010. Odstúpenie bolo zo dňa 24. 11. 2010, a to po uplynutí dvojročnej záručnej doby. Na základe tohto došlo k zániku práva zo zodpovednosti za vady. Pokiaľ navrhovateľ 1/ a potom aj navrhovateľka 2/ podávali reklamácie, tak na základe týchto reklamácií žiadali opravu, a teda bezplatné odstránenie vady, nakoľko išlo o odstrániteľné vady na dodaných plastových oknách. Právo zo zrušenej zmluvy, a teda právo vrátiť prijaté plnenie, uplatnili až v odstúpení od zmluvy 24. 11. 2010. Na základe tohto je zrejmé, že odstúpenie a z neho vyplývajúce práva sú uplatnené po uplynutí záručnej doby. Súd zároveň ale zdôrazňuje, že v tomto prípade nedošlo k riadnemu odstúpeniu, nakoľko podľa obsahu odstúpenia zo dňa 24. 11. 2010 odstúpila od zmluvy navrhovateľka 2/, ktorá ale žiadnu zmluvu

s odporcom uzavretú nemala a navrhovateľ 1/, ktorý mal uzavretú zmluvu s odporcom od tejto neodstúpil.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k takému záveru, že sú splnené podmienky, aby bol návrh navrhovateľov v celom rozsahu zamietnutý, a to aj bez toho, aby predmetom dokazovania boli konkrétne vytykané vady na dodanom diele, a to plastových oknách, parapetách a žalúziách, tak ako tvrdili navrhovatelia vo svojom návrhu a vo vyjadreniach počas konania. Vzhľadom na to, že navrhovateľom 1/, 2/ nevzniklo právo na plnenie ani titulom zodpovednosti za vady a ani v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, bolo by nadbytočné a nehospodárne vykonávať ďalšie dokazovanie na preukázanie väd, ktoré sa údajne majú nachádzať na dodaných plastových oknách. Pretože navrhovatelia nepreukázali v konaní vznik práva na plnenie, tak ako sa domáhali, a to z dôvodu, že navrhovateľka 2/ nebola v zmluvnom vzťahu s odporcom a navrhovateľ 1/, ktorý mal uzavretú zmluvu s odporcom od tejto zmluvy riadne neodstúpil, a tak mu nevzniklo právo na plnenie z titulu odstúpenia od zmluvy, tak bol návrh navrhovateľov 1/, 2/ v celom rozsahu zamietnutý.“.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd zistil, že obsah námietok sťažovateľky obsiahnutý v jej sťažnosti je totožný s námietkami, ako ich namietala v podanom odvolaní. Krajský súd sa podľa názoru ústavného súdu v dostatočnej miere zaoberal jednotlivými odvolacími námietkami, tieto primeraným spôsobom vyhodnotil a svoje závery odôvodnil. Ústavný súd konštatuje, že právne závery krajského súdu ako súdu odvolacieho (v spojení s právnymi závermi okresného súdu, pozn.) sú založené na jednej z možných interpretácií a aplikácií príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona o ochrane spotrebiteľa, nevykazujú známky formalizmu a sú ústavne udržateľné. Ústavný súd preto nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval tieto závery krajského súdu.

Ako už bolo uvedené, z obsahu sťažnosti sťažovateľky vyplýva, že jej argumentácia odôvodňujúca porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je zameraná najmä na skutkové zistenia, ktoré okresný súd vyvodil

z vykonaných dôkazov, a na právne posúdenie zisteného skutkového stavu okresným súdom a krajským súdom.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľky týkajúcim sa skutkových zistení poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej už uviedol, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd v zásade nie je skutkovým súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, ktorým by mohol či mal odhaľovať pravdivosť skutkových tvrdení (I. ÚS 200/2011, IV. ÚS 445/2013, IV. ÚS 762/2013). Ústavný súd v tejto súvislosti tiež uvádza, že aj podľa rozhodovacej činnosti Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom) sa pod spravodlivým súdnym procesom na účely čl. 6 dohovoru v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutkového stavu krajským súdom, ústavný súd poukazuje na to, že rozdielne právne posúdenie skutkového stavu je klasickým východiskom sporového konania, kde v súdnom konaní proti sebe stoja účastníci konania, ktorí majú odlišný a protichodný názor na vzniknutú skutkovú situáciu, ktorá spravidla vyplýva zo zmluvného vzťahu medzi sporovými stranami. Súd, ktorý rozhoduje spor účastníkov konania, pri rozhodnutí v prospech jedného z účastníkov rozhodne v zásade aj v súlade s právnym názorom úspešného účastníka, teda spravidla v rozpore s právnym názorom neúspešného účastníka (m. m. IV. ÚS 135/2012, IV. ÚS 449/2013, IV. ÚS 113/2014). Skutočnosti, ktoré sťažovateľka uvádza v sťažnosti, sú podľa názoru ústavného súdu výrazom výlučne odlišného právneho názoru sťažovateľky na predmet sporu. Sťažovateľkou namietané pochybenia v postupe krajského súdu v napadnutom konaní a v jeho rozsudku podľa názoru ústavného súdu nedosahujú taký ústavnoprávny rozmer, ktorý by vytváral priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Za neopodstatnenú považoval ústavný súd aj námietku sťažovateľky, podľa ktorej krajský súd porušil označené práva, keď sa osobitne nezaoberal ani uplatneným nárokom na zaplatenie sumy, ktorú vynaložila na zabezpečenie znaleckého posudku, keďže táto argumentácia sťažovateľky z pohľadu meritórnych zistení krajského súdu nemala podstatný význam a navyše krajský súd odôvodnil, prečo nepovažoval za potrebné sa touto argumentáciou sťažovateľky zaoberať. V nadväznosti na uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že integrálnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd vo svojej judikatúre už viackrát zdôraznil, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom (napr. IV. ÚS 340/04, II. ÚS 519/2012, II. ÚS 140/2013). Podľa názoru ústavného súdu je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony a ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozsudkom krajského súdu nie je príčinná súvislosť, ktorá by mala za následok porušenie sťažovateľkou

označených práv, a preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami obsiahnutými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2016